

Nobby îi împărtăși lui Dorothy părerea lui, și anume că Flo și Charlie s-ar „cărăbăni“ imediat, dacă ar avea ocazia de a se întoarce cu vreo mașină la Londra. Cît despre Nobby, nimic nu-l demoraliza și nu-i strica buna dispoziție, nici măcar cînd cuiul din talpă îi intra efectiv în carne și gioarsa imputită ce-i mai rămăsese din șosetă era neagră de la sîngele lui. În a treia zi, cuiul îi săpase deja o gaură permanentă în talpă, iar Nobby trebuia să se oprească o dată la o milă ca să-l bată la loc.

— Scuză-mă, fată dragă, zicea, iară tre' să văd ce-mi face copita. Mare belea mai e și cuiu' ăsta.

Căuta o piatră rotundă, se așeza pe vine în șanț și bătea cu grijă cuiul să intre înapoi.

— Așa! zicea optimist, pipăind locul cu degetul mare. Fir-ai să fii de afurisit, aici ți-ai găsit mormîntu'!

Dar epitaful mai potrivit ar fi fost *Resurgam*. Un sfert de oră mai tîrziu, cuiul era invariabil iar afară.

Firește, Nobby încercase să-i facă curte lui Dorothy și, cînd ea îl respinsese cu scîrbă, nu-i purtase pică. Avea acel temperament fericit care îl făcea incapabil să-și ia propriile înfrîngeri prea în serios. Era întotdeauna vesel, cînta întruna cu un glas viguros de bariton – cele trei melodii preferate ale sale erau „Sonny Boy“, „’Twas Christmas Day in the Workhouse“ (pe melodia „The Church’s One Foundation“), și „... ..!“, atît știa cînta fanfara“, în acompaniament de muzică militară – sau în interpretare onomatopeico-vocală proprie. Avea douăzeci și șase de ani, era văduv și fusese pe rînd vînzător de ziare, infractor mărunț, elev la școala de corecție, soldat, hoț și vagabond. Însă toate aceste date trebuia să le aduni tu singur, fiindcă el nu era deloc dornic să-ți ofere o poveste

cronologică a vieții sale. Conversația îi era împănată cu amintiri aleatorii și pitorești – cele șase luni în care servise într-un regiment de linie înainte să fie declarat inapt din cauza unui ochi beteag, terciul dezgustător din Holloway, copilăria lui prin șanțurile din Deptford, moartea soției sale, la vârsta de optsprezece ani, la naștere, când el avea douăzeci, infernala suplețe a bastoanelor primite la Borstal, bubuitul mocnit al nitroglicerinei puse în ușa seifului de la fabrica de încălțăminte Woodward, explozie în urma căreia Nobby se alesese cu o sută douăzeci și cinci de lire, pe care îi cheltuise în trei săptămîni.

În după-masa celei de-a treia zile, ajunseră la marginea ținutului hameiului și începură să întîlnească în cale oameni abătuți, în general vagabonzi, care își tîrșiau picioarele înapoi către Londra cu vestea că n-au să găsească nimic aici – recolta de hamei era proastă, prețul scăzut, iar țigani și „oamenii locului” pusese deja gabja pe toate slujbele. Auzind asta, Flo și Charlie își pierdură complet orice speranță, dar, cu ajutorul unei combinații adecvate de agresivitate și vorbă bună, Nobby reuși să-i convingă să mai facă alte cîteva mile. Într-un sătuc pe nume Wale, se împrieteniră cu o irlandeză bătrînă – doamna McElligot –, care tocmai primise o slujbă la un cîmp de hamei din apropiere, și au schimbat cîteva dintre merele furate pe o bucată de carne pe care o „manglise” peste zi. Ea le-a dat cîteva sfaturi folositoare despre culesul hameiului și despre fermele la care-și puteau încerca norocul. Erau întinși cu toții pe iarba satului, sleiți, vizavi de un mic magazin general cu niște afișe de reclamă la ziare în față.

— Mai bine ați merge să vă-ncercați norocu' la ferma lu' Chalmers, îi sfătui doamna McElligot

cu accentul ei apăsător, de dublineză. Asta-i la f'o cinci mile și ceva d-aci. Auzii lumea spuind că la Chalmers încă mai îi loc dă f'o două culegători. Părerea mea e că v-ar angaja p'a toți dacă ajungeți dăstul dă devreme.

— Cinci mile! 'tu-i cireașa ei de treabă! Nu mai e niciuna mai aproape? bombăni Charlie.

— Păi, îi ferma lu' Norman. La el îmi găsii io dă lucru — încep mîine-dimineată. Da' n-are rost să încercați și voi la el. Nu ia dăcît oameni d-ai locului, și vorbește lumea că jumătate o să-l lase necules.

— Cum adică, oameni d-ai locului? zise Nobby.

— Adicătelea, oameni care are căși aicișa. Ori stai pîn' preajmă, ori fermieru' musai să-ți dea o colibă un' să dormi. Așa-i legea acu'. Pă vremuri, cîn' vineai la cules, dormeai coloșa, într-un 'ambar, și nu te-ntreba nimeni dă vorbă. Da' să treziră năvlegii dă la guvernu' dă laburiști că să dea ei o lege că fermieru' n-are voie să ia p'a nimeni să-i culeagă dacă n-are unde să-l puie să doarmă. Așa că Norman nu ia dăcît lume care are aicișa casa ei.

— Păi și ce, tu ai casa ta aicea?

— Am p'a dracu' să mă pieptene! Da' Norman așa crede, că am. I-am zîs și io, că nu mă durea gura, că stau la o casă dă lîngă el. Că veni vorba, îmi găsii adăpost într-un staul dă vaci. N-ar fi chiar așa dă rău de n-ar puți tare dă la baligă, doar că dimineța la cinci îi musai să fii deja plecat, c-altfel dă rîndașii peste tine.

— Noi n-am mai fost la hamei pîn-acu', zise Nobby. Nici cum arată un afurist dă hamei d-ăsta nu știu. Da'i mai bine să zici c-ai mai fost cînd cauți dă lucru, așa-i?

— Ba dă-l dracu'! Nu-ți trebe nici o esperență la hamei. Îl rupi și-l arunci în coș. Asta-i tot ce tre' să faci la hamei.

Dorothy era aproape adormită. Îi auzi pe ceilalți vorbind fără șir, întâi despre culesul hameiului, apoi despre nu știu ce poveste din ziar despre o fată care dispăruse de acasă. Flo și Charlie începușeră să citească afișele de la standul de ziare de peste drum; iar asta îi mai însuflețise puțin, fiindcă afișele le aminteau de Londra și de deliciile acesteia. Fata dispărută, a cărei soartă părea să le fi captat pe deplin interesul, era numită „Fiica parohului“.

— Vezi asta, Flo? zise Charlie, citind un afiș cu voce tare, cu o plăcere nebună: „Viața amoroasă secretă a fiicei parohului. Dezvăluiri senzaționale“. Ei, da! Ce n-aș da să po' citi și io!

— Da? Care-i treaba cu ea?

— Ce? Păi tu nu citești despre ea? A fost pline toate ziarele. Numa' fata parohului în sus și fata parohului în jos — și nici nu ierea cine știe ce porcos, ca să zici.

— Las' că-i o poamă a-ntîia fata asta a lu' nea parohu', zise Nobby gînditor, lăfăit pe spate. Tare-aș vrea să fie aici acum! Știu și ce-aș face cu ea, tot tacîmu'.

— Ierea o fătucă fugită d'acas', se băgă și doamna McElligot. Să ținea cu unu' cu douăj' dă ani mai mare ca ea, și acuma-i dispărută și o cată toți, peste tot.

— A șters-o în toiul nopții, într-un otomobil, fără alte haine pă ea dăcît cămașa dă noapte, zise Charlie, cunoscător. To' satu' i-a văzut cîn' a plecat.

— Ie unii care crede că a dus-o în străinătăți și a vîndut-o la f'o casă de-aia dă curve dă-i plin Pariju' dă iele, adăugă McElligot.

— Fără alte haine pă ea dăcît cămașa dă noapte? Asta-i chiar curvă dă curvă!

Poate că discuția ar fi continuat cu alte amănunte, însă în acest moment a fost întreruptă de

Dorothy. Cuvintele lor îi stîrniseră o vagă curiozitate. Își dădu seama că nu cunoaște semnificația cuvîntului „paroh“. Se ridică în capul oaselor și-l întrebă pe Nobby :

— Ce-i ăla paroh?

— Paroh? Păi, ce să fie, un popă – un preot. Unu care ține predici și împarte cărți de imnuri și toate alea în biserică. Ieri am trecut pe lîngă unu' – mergea p-o bicicletă verde și avea guler d'ăla la baza gîtului. Un preot – un om al bisericii. Nu se poate să nu știi.

— A... Da, cred că da.

— Ei, și popii ăștia! Las' că îs și pintre ei unii năvlegi dă tot, zise doamna McElligot furată de gînduri.

Dorothy nu se dumiri cine știe cît. Vorbele lui Nobby o luminaseră un pic, însă foarte puțin. Întreaga înlănțuire de idei legate de „biserică“ și „preot“ era destul de vagă și confuză în mintea ei. Era unul dintre hiatusurile – existau mai multe asemenea hiatusuri – din cunoștințele misterioase pe care le adusese cu ea din trecut.

Se făcuse a treia lor noapte pe drum. Cînd se lăsă întunericul, se furișară într-o dumbravă pentru a „campa“ ca de obicei și, puțin după miezul nopții, începu să plouă în rafale. Petrecură o oră chinuitoare bîjbîind și împiedicîndu-se în beznă, încercînd să găsească un adăpost, și pînă la urmă găsiră o căpiță de fîn, unde se cuibăriră unul într-altul, în partea ferită de vînt, pînă cînd se lumină suficient ca să vadă. Flo se smiorcăise insuportabil toată noaptea și dimineața era într-o stare de semileșin. Chipul ei durduliu și tîmp, scaldat de ploaie și lacrimi, arăta ca un balon de osînză, dacă și-ar putea cineva imagina un balon de osînză schimonosit de milă de sine. Nobby scormoni pe sub gardul viu pînă cînd adună un

braț de vreascuri parțial uscate, după care reuși să facă un foc și să pună de ceai, ca de obicei. Nu exista vreme atât de rea încît Nobby să nu poată face un ceai. Printre alte lucruri pe care le avea mereu cu el se afla și un pneu vechi de automobil care făcea o flacără cînd lemnul era ud, și poseda chiar arta, cunoscută doar unor vagabonzi luminați, de a face apa să fiarbă deasupra unei lumînări.

Tuturor le înțepeniseră mîinile și picioarele după noaptea cumplită, iar Flo se declară incapabilă să mai facă un pas. Charlie îi ținu partea. Prin urmare, întrucît cei doi refuzau să se mai miște, Dorothy și Nobby porniră către ferma lui Chalmers, stabilînd cu ceilalți unde să se întîlnească după ce și-au încercat norocul. Ajunseră la ferma aflată la cinci mile distanță, își croiră drum prin livezi imense către cîmpurile de hamei și li se spuse că supraveghetorul „va veni curînd“. Așa că așteptară patru ore pe marginea plantației, cu soarele în spinare uscîndu-le hainele, privind culegătorii la lucru. Era o scenă destul de pașnică și plăcută. Lujerii de hamei, plante înalte agățătoare ca fasolea, însă de proporții mult mai uriașe, creșteau în șiruri cu frunze verzi, bogate, de care fructele de hamei atîrnau în ciorchini verde deschis, ca niște struguri uriași. Cînd îi mișca vîntul, răspîndeau în jur un miros proaspăt și amărui, de sulf și bere rece. Pe fiecare rînd de hamei, cîte o familie de oameni arși de soare aruncau hameiul în coșuri din pînză de sac, cîntînd în timp ce munceau; la scurt timp, sună o sirenă și încetară lucrul, ducîndu-se să-și facă un ceai la focuri ce trosneau, din lujeri de hamei. Dorothy îi invidia din inimă. Ce fericiți păreau, cum ședeau așa în jurul focurilor cu cîmile lor de ceai și cîte un codru de pîine cu bacon, în mirosul de hamei și fum de lemn! Tînjea după